

Кацнало хубаво черно
косче до своето гнѣздо, раз-
пѣло се, прѣспива своитѣ
пиленца.

„Спете, спете, мои мили;
слънцето залѣзи задъ шум-
нати гори; врѣме е, слѣдъ
дневнитѣ грижи, сладичкѣ

сънь да поспимъ!...“

Замлѣкнали пиленцата, затворили очички и
заспали едно до друго. Задрѣмала и птичката —
майка до своитѣ дѣца. Дрѣме тя, но и слуша:
дали не иде отъ нѣкждѣ за дѣцата ѝ нѣкаква
опасностъ. И ето, нѣщо се приближава. Открила
майката очи. Що да види? — Изъ градината ти-
чатъ дѣца. Дирятъ изгубена топка. Притаила дѣхъ
птичката, дано я не забѣлѣжатъ. Но дѣцата иматъ
бистри очи, веднага съзрѣли птичката и закрѣ-
щѣли: „Птичка, птичка... ха, хврѣкна... Колко
ниско и какъ бавно лети... Хайде да я хванемъ!“

Изплашила се птичката, не толкова за себе, а
за пиленцата си. Охъ, дано не видятъ дѣцата гнѣ-
здото ѝ! Леко прѣхврѣкнала майката на срѣщния
храстъ и жално зачуруликала.

Дѣцата се затичали къмъ нея. Птичката от-
ново прѣхврѣкнала на други храстъ и сѣ тъй
жално цвѣрчела.